

Ανιχνευτής Μετάλλων

Βασίλη Ψαριανού - Βρισηίδας Ψαλιδομάτη

Ανιχνευτής Μετάλλων

Ποιήματα

Εκδόσεις

NO&N

Ο Βασίλης Ψαριανός γεννήθηκε στη Βρίσα Λέσβου. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του πανεπιστημίου της Αθήνας. Δίδαξε σε σχολεία της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Συγγραφέας βιβλίων με λογοτεχνικό, φιλολογικό, ιστορικό και πολιτικό περιεχόμενο. Τακτικός αρθρογράφος στην εφημερίδα ΕΜΠΡΟΣ της Μυτιλήνης και υπεύθυνος σύνταξης του περιοδικού *ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ* της *ΒΡΙΣΑΣ*.

Έχει εκδώσει τα βιβλία:

- *ΚΑΜΠΑΝΟΥΣΤΡΑ* Παραμύθια για μικρά και μεγάλα παιδιά. Αθήνα 1991.
- *ΤΑ ΛΑΔΩΜΕΝΑ ΤΕΤΡΑΔΙΑ* Διηγήματα. Εκδόσεις ΝΟΩΝ. Αθήνα 2006.
- *ΙΣΤΟΡΙΚΑ- ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΤΗΣ ΒΡΙΣΑΣ* (συλλογικό) Αθήνα 2009
- *ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΒΡΙΣΑΣ* Εκδόσεις ΝΟΩΝ Αθήνα 2010.
- *ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ*
Εκδόσεις Αιολίδα. Μυτιλήνη 2012
- *ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΙ ΕΜΠΡΟΣ* Εκδόσεις ΝΟΩΝ. Αθήνα 2014
- *ΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΕΣΒΙΩΝ ΤΟΥΡΚΟΓΕΝΗ ΕΠΩΝΥΜΑ*
Εκδόσεις Αιολίδα. Μυτιλήνη 2014
- *ΤΑ ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ ΤΗΣ ΒΡΙΣΑΣ ΛΕΣΒΟΥ* Εκδόσεις ΝΟΩΝ. Αθήνα 2015
- *ΛΕΣΒΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ* Εκδόσεις ΝΟΩΝ Αθήνα 2016
- *Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΦΟΥΛΑΣ* Εκδόσεις ΝΟΩΝ. Αθήνα 2017
- *ΜΙΑ ΤΡΥΠΙΑ ΣΤΗΝ... ΙΣΤΟΡΙΑ* Πολιτικά Δοκίμια για την Παιδεία και την Δημοκρατία (2014-2018) Εκδόσεις ΝΟΩΝ Αθήνα 2018

Τις ευχαριστίες μου στην αγαπητή φίλη ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΚΙΑ για την ηθική ενίσχυση που μου παρέσχε να προχωρήσω στην πρώτη έκδοση των ποιημάτων μου, καθώς και για τις εύστοχες και χρήσιμες φιλολογικές παρατηρήσεις της.

B.Ψ.

ISBN:

© Βασίλης Ψαριανός και Εκδόσεις ΝΟΩΝ, noonbooks@yahoo.gr

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ: ο τόπος που γεννήθηκα.

Θα σας μιλήσω για τον τόπο που γεννήθηκα, εκεί όπου πρωτορίζωσε ο σπόρος της δημιουργίας, άλλοτε γλυκός κι άλλοτε πικρός, για να καρπίσει στα χρόνια της ωριμότητας.

Αισθάνομαι τυχερός που γεννήθηκα και έζησα ως τα χρόνια της εφηβείας μου σε χωριό. Γιατί μνήθηκα στα μυστήρια της φύσης και γνώρισα τους ανθρώπους αφτιασίδωτους, με τα γήινα, φυσικά χρώματά τους.

Και αισθάνομαι δυο φορές τυχερός, γιατί γεννήθηκα στη Βρίσα της Λέσβου. Έναν τόπο όπου οι μύθοι μιλούν ακόμα για τους ομηρικούς ήρωες, τη Βρισηίδα και τον Αχιλλέα.

Όπου τα τοπωνύμια κρατούν ακόμα κάτι από τον αχό της μακρινής Ιστορίας.

Όπου τα λαμπρά βαφτιστικά ονόματα των χωριανών θυμίζουν ακόμα τα μεγαλεία των βυζαντινών αυτοκρατόρων, τους Κομνηνούς, τους Δούκες, τους Λασκάρεις, τους Παλαιολόγους, τις Ρήγινες, τις Υπερμάχω, τις Κατακουζινές, τις Σκαρλάτινες και τις Παλαιολογίνες.

Όπου είναι ορατά ακόμα τα χαλάσματα που άφησαν πίσω τους οι κατακτητές και οι κουρσάροι.

Όπου οι φαγωμένες από τη φθορά του χρόνου, σαν τα αρχαία νομίσματα, πανάρχαιες λέξεις διασώζονται ακόμα στην ομιλία των χωριανών.

Γεννήθηκα, λοιπόν, στη Βρίσα, τα μεσάνυχτα μιας κρύας Πρωτοχρονιάς...

Με τις διηγήσεις και τα παραμύθια η μάνα μας τάιζε τη φαντασία μας και μεγάλωνε τη λαχτάρα μας να ταξιδέψουμε πέρα από τον ορίζοντα του χωριού μας, που τον έκλειναν ολόγυρα τα βουνά, αφήνοντας μόνο από το νοτιά ένα γαλάζιο παράθυρο, απ' όπου βλέπαμε να περνάνε πότε πότε τα καΐκια.

Αρχίσαμε με τα πρώτα γράμματα που μάθαμε να φάχνουμε μέσα από τα βιβλία το θαυμαστό απέραντο κόσμος, που το βουητό του αφουγκραζόμαστε μέσα από κάθε έντυπο που έπεφτε στα χέρια μας, ακόμα και μέσα στα φύλλα των εφημερίδων, στα οποία έφερνε τυλιγμένα τα φάρια που αγόραζε ο πατέρας μας!

Τα μόνο βιβλίο που υπήρχε στο σπίτι μας, εκείνη την εποχή, ήταν μια «Ιερά Σύνοψη» που είχε φέρει ο πατέρας από το Αλβανικό Μέτωπο. Και στα περισσότερα σπίτια της γειτονιάς μας, όπου μπαίναμε, βλέπαμε που και που κανένα παλιό βιβλίο σχολικό, από το οποίο, όμως, είχε μείνει μόνο το... κοτσάνι, γιατί οι άντρες είχαν κόψει τα φύλλα στη διάρκεια της Κατοχής, για να τα χρησιμοποιήσουν σαν τσιγαρόχαρτο! Ήταν, όμως, και κάποια σπίτια, όπου ξετρυπώναμε κανένα βιβλίο που ήταν «αφάγωτο» από τους ανθρώπους ή τα ποντίκια.

Η δεκαετία του 40 και του 50 ήταν ακόμα μια πρωτόγονη εποχή. Πολλές εικόνες από την αγροτική ζωή, καθώς και από τις ασχολίες που είχαν σχέση με την οικιακή οικονομία θύμιζαν ακόμα την Ομηρική εποχή: το όργωμα με τα βόδια και το ησιόδειο άροτρο, το αλώνισμα και το λίνισμα με τους λικμητήρες, όπως περιγράφονται στην Ιλιάδα από τον Όμηρο: «όπως σ' αλώνι με πλατύ λιχιστήρι λιχνίζουν και ψηλά τινάζουν στον αέρα που σφυρίζει οι λιχιστάδες τα ρεβίθια και τα μαυρόφλουδα κουκιά...».

Αναλλοίωτα παρέμεναν και το άλεσμα στον χερόμυλο, ο αργαλειός και η υφάντρα που υφαίνει το μεταξωτό πανί, το φάρεμα με πυροφάνι και ο σιδεράς που σφυροκοπά το σίδηρο στο αμόνι...

Αυτές τις εικόνες έκλεισα στη ψυχή μου και κει έμειναν αναλλοίωτες, χωρίς να χάσουν ούτε το χρώμα τους ούτε και την ιερότητά τους. Και αυτές οι εικόνες αποτέλεσαν, άλλοτε το στημόνι κι άλλοτε το υπάδι, για να υφάνω τα Λεσβιακά μου Διηγήματα.

Με ένα τεράστιο άλμα μέσα στο χρόνο από τη «ομηρική εποχή»

της δεκαετίας του 40 και του 50, βρεθήκαμε στην ενδιαφέρουσα και ενίοτε επιαλτική ηλεκτρονική εποχή της τηλεόρασης, των Η/Υ και του Διαδικτύου.

Κι όταν μας πνίγει ο κουρνιαχτός της πόλης και μας προκαλούν θλίψη τα σημερινά ινδάλματα της τηλεόρασης, επιστρέφουμε στην ηρωική εποχή των παιδικών μας χρόνων, για να συνομιλήσουμε με τους χωματένιους ήρωες του χωριού μας και να ξαναβρούμε το κουράγιο μας στη ζωή. Είναι αυτοί οι λιγομίλητοι, οι τυραγνισμένοι άνθρωποι του χωραφιού που βρήκαν μια θέση στα διηγήματά μου. Είναι οι άνθρωποι που ζούνε και πεθαίνουν σαν τα δέντρα. Όρθιοι στον άνεμο και τη βροχή, όρθιοι ώσπου να πεθάνουν. Δεν ξέρουν να λένε πολλά. Κρύβουν τις λαβωματιές τους. Αγαπούν, υποφέρουν αμίλητοι. Ονειρεύονται. Μπορεί τα όνειρά τους να είναι φτωχικά· όμως είναι αυτά που ανοίγουν μια πόρτα στον γήινο παράδεισό τους.

Κρατούν βαθιά κρυμμένο μέσα τους το παράπονο και τον καημό τους. Πότε πότε μόνο, ανοίγει μια χαραμάδα στα στήθια τους και τους ξεφεύγει ένας αναστεναγμός. Μέχρι εκεί το κλάμα της καρδιάς τους.

Είναι οι ήρωες που με γέννησαν.

Και σ' αυτό τον τόπο, με κάθε αναστεναγμό των ανθρώπων γεννιέται κι ένα ποίημα!

Τους ευχαριστώ.

Στην Libertaria

Ανιχνευτής μετάλλων

Σε προβεβηκυία ηλικία, απέκτησα, επιτέλους,
τον περιπόθητο ανιχνευτή μετάλλων!

Από νεαρή ηλικία, είχα το πάθος
για χαμένους θησαυρούς,
για θαμμένα αγάλματα θεών και ανθρώπων,
για πολύτιμα μέταλλα που αντέχουν
στη φθορά του χρόνου.

Πολλές φορές, πλανήθηκα από φήμες και μυθεύματα
για κρυμμένους θησαυρούς
και έσκαφα μάταια στο άνυδρο χώμα.

Πολλές φορές παρανόησα τις γραφές
σε πλάκες και περγαμηνές
και αναζήτησα στις ερημιές
τη μαρμαρωμένη βασίλισσα των πολύχρυσων Μυκηνών.

Τώρα, με τον ανιχνευτή μετάλλων
μπορώ να εντοπίσω με σχετική ακρίβεια
τα πολύτιμα κτερίσματα των θαμμένων προγόνων·
όμως, τι κρίμα! Στην προβεβηκυία αυτήν ηλικία,
αδυνατώ, πλέον, να χειριστώ τα σκαπτικά εργαλεία!

SIC PEREAT...

Κάθε μέρα δολοφονείται κι ένα παιδί
κι οι δικαστές λείπουν, λέει, σε άδεια μετ' αποδοχών.
Τα όνειρά μας σε κατάσταση προχωρημένης σήψης
κείτονται άταφα.

Sic pereat gloria mundi...

Ποια δόξα; Μια πλεκτάνη της Ιστορίας ήταν,
ένα μασκαραλίκι του καιρού που μας έβγαλε ξεσκεπάστους στις
πλατείες
με τα πλαστικά σημαιάκια.

Σαν πεταλίδα κολλημένη στο βράχο η ζωή μας,
εμείς που κάποτε γεμίζαμε τα στάδια με κόκκινα γαρούφαλλα.

Μόνο κάποιες νύχτες έρχονται, ανέγγιχτες κι αχάλαστες,
οι παρθένες που αγαπήσαμε,
έρχονται και κάθονται στο προσκεφάλι μας,
μόνο με το θεσπέσιο περίγραμμα του κορμιού τους.

Και η νύχτα – δήθεν – επιμένει, κάθε πρωί,
να απλώνει το ματωμένο σεντόνι της στην Ανατολή,
να ξεπλυθεί με τη δροσούλα της Αυγής!

Επιμένεις

Επιμένεις ακόμα να παραβγαίνεις
στον άνεμο,
στο μονοπάτι με τις λυγαριές.

Ανεβαίνω στον όχθο
και φωνάζω το όνομά σου
ραγίζοντας τα αγέρωχα ράχτα.

Επιμένεις τα βράδια να βγαίνεις
στο σκαλοπάτι
και να καλησπερίζεις τους ίσκιους
που ανεβαίνουν από τον ποταμό.

Τις νύχτες με αναμμένη τη λάμπα μου
κωπηλατώ γιαλό γιαλό
γυρεύοντας τους παλιούς μου φίλους.

Επιμένεις ν' ανακατώνεις
τα μαύρα μου μαλλιά
και ν' απορείς πώς δε μεγάλωσα ακόμα.

Σε φάχνω στο μονοπάτι του λαγού,
κι αφουγκράζομαι την ανάσα του θυμαριού
και της ρίγανης.

Και επιμένεις να λες πως είσαι πεθαμένη
εδώ και είκοσι χρόνια!

Το έιτζ

Στις ερωτικές επαφές καλόν θα είναι
να φοράς προφυλακτικό,
συνιστούν οι ειδικοί.

Επίσης, όταν ανταλλάσσεις χειραφίες
με ερίτιμες κυρίες, με μπιζού και βαρύτιμες γούνες.

Με ανώτερους κρατικούς λειτουργούς,
πολιτευόμενους ή χωροφυλάκους.

Και- καλού κακού- όταν φιλάς το χέρι
«Λειτουργών του Υψίστου».

Ακόμα, συνιστούν οι ειδικοί, καλόν είναι
να φοράς προφυλακτικό,

όταν συναντάς παλιούς «συντρόφους»,

όταν σε συγχαίρουν για την «προαγωγή» σου.

Και επίσης, όταν δοκιμάζεις φράκα, πηλίκια, μίτρες, ημίψηλα,
τραγιάσκες, πανοπλίες

και γενικά στολές με γαλόνια και παράσημα.

Χρειάζεται να παίρνουμε τα μέτρα μας.

Το έιτζ δεν αστειεύεται!

Δε σου μίλησα ποτέ

Κι όταν γυμνοί ξαπλώναμε μαζί,
έκρυβα την ουλή κάτω από τη μασχάλη μου.
Ποτέ δε σου 'δειξα τη μαχαιριά που με διαπέρασε
διαγώνια,
αμέριμνος κι αθώος, όπως καθόμουν
πάνω στην πεσμένη πόρτα...
Δε σου μίλησα ποτέ πώς μέσα σε μια νύχτα
έσκαφα το λαγούμι μου και πέρασα
στην πίσω πλευρά της Άνοιξης.
Δε σου μίλησα ποτέ
κι ας μου τρύπαγε καυτό μολύβι τα σωθικά.

Τα ειδώλια

Το σαράκι κατέφαγε τα παλιά εικονίσματα
έχασαν τα λαμπερά τους χρώματα
και τους χρυσούς φωτοστεφάνους τους.
Και ο συντηρητής μάταια προσπάθησε
με τα γιατροσόφια της τέχνης του
να διασώσει τις μορφές των.
Κατήνησαν πλέον ίδιοι λεπροί
με τα φρικώδη πρόσωπά των
παραδομένα στη σκωρία.
Τώρα μπροστά στο άδειο εικονοστάσι μας
αναζητώ τη ζάλη του λιβανωτού,
τη θαλπωρή της κανδύλας,
το θαύμα που καταλαγιάζει τους ανέμους
και ημερεύει το πέλαγος.
Α, αυτή τη φορά θα αποφύγω τα ειδώλια από ξύλο,
θα προτιμήσω να είναι από σκέτο πηλό,
καλώς οπτημένον.

Ό,τι ζήσαμε

Στην Libertaria

Ό,τι ζήσαμε
κανείς δε μπορεί να μας το πάρει,
το σούρωπο, όταν δρόσιζε στο φοιτητικό δωμάτιο,
τα όνειρα που μοιραστήκαμε στις πλατείες,
τα δάκρυα που χύσαμε
γι' αυτά που χάσαμε, γι' αυτά που κερδίσαμε.
Ό,τι ζήσαμε ούτε ο θάνατος
να μας το πάρει δεν μπορεί,
γιατί έχει γίνει ένα με της θάλασσας τ' αλάτι,
με την ανασαιμιά της καλαμιάς,
γιατί θα είναι στη μνήμη του χιονιού,
στον υμέναιο της βροχής,
στους Εσπερινούς των σκίνων,
στους ερωτικούς σπασμούς των βοτσάλων.

Συναντηθήκαμε ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ και ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ γωνία

Στην Libertaria

Σε αναγνώρισα από το βλέμμα σου
που είχε την ημεράδα του χαμομηλιού.
Δώσαμε τα χέρια και το αίμα μας πικρό
ανακατώθηγε, από τις ανοιχτές πληγές μας.
Από τότε, σκάβουμε και φυτεύουμε,
σκαρώνουμε βαρκούλες και καΐκια
και πελεκάμε την πέτρα
στο σχήμα των ονείρων μας.

Μπορεί να μην υπάρχει πια το όμορφο
νεοκλασικό διώροφο ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ και ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ γωνία,
να χτίστηκε στη θέση του μια άχρωμη πολυκατοικία·
όμως εμείς θα θυμόμαστε πάντα εκείνο το ραντεβού,
θα μας συντροφεύει ως το θάνατο
εκείνη η χειραψία,
που μας πέρασε στην άλλη όχθη του ονείρου μας.

Ακούω την ανάσα σου

Σε ανταμώνω τις νύχτες στα όνειρά μου.
Όταν ξαγρυπνώ, ακούω την ανάσα σου.
Σε φάχνω στην παραλία που ξαπλώναμε
στην άμμο,
στις αποικίες των σίνων το απόβροχο.
Σε φάχνω στα αμφιθέατρα που σχεδιάζαμε
τα μεγάλα ταξίδια μας.
Ρωτώ το Γενάρη που μας συνάντησε
μπροστά στις στολισμένες βιτρίνες,
τον Οκτώβρη που μας περίμενε στο λιμάνι,
τον Απρίλη που μας έκρυβε
στο λιβάδι με τις παπαρούνες.
Ξέρω πως περπατάς ακόμα στη γη·
μυρίζω στον αέρα τον ιδρώτα του κορμιού σου.
Ξέρω πως κάποτε θα σε συναντήσω,
να μάθω αν μ' αγάπησες ποτέ.

Καλημέρα ζωή

Διώξε τους εφιάλτες που σε τυράννησαν τη νύχτα.
Άνοιξε το παράθυρο και χαιρέτησε τα δέντρα
που επιμένουν στο πράσινο,
τη βροχή που ξυπνά στο χώμα τους κοιμισμένους σπόρους,
τα γαλάζια λιβάδια της θάλασσας,
όπου βόσκουν τα κοπάδια των γλάρων.
Κι έβγα στο δρόμο να περπατήσεις,
να γεμίσεις τον κόρφο σου
με τις ομιλίες των ανθρώπων,
να χαιρετήσεις τα κορίτσια
που θηλάζουν τους αγέννητους έρωτες,
να μαζέψεις μπόλικο ήλιο,
να σε ζεσταίνει το χειμώνα.

Βρέχει

Άνδρoι τόσον καιρό
κι επιτέλους βρέχει
και μύρισε το χώμα ουρανό.
Βγήκαν τα σαλιγκάρια στα χωράφια,
τα μανιτάρια στους πευκώνες.
Σημάδι πως δε μας ξέχασε ο ουρανός
και πως η γη δε μας ξέγραψε ακόμα.

Στον εγκαταλειμμένο λιώνα (πεζό)

Βαθιά από τη ρίζα της ελιάς άκουγα ένα παράπονο ν' ανεβαίνει
σα μοιρολόγι αργόσυρτο, που μέσα από τους γέριους κορμούς
έφτανε στις φυλλωσιές του εγκαταλειμμένου λιώνα...

Τα αιωνόβια δέντρα άπλωναν ικετευτικά τα ροζιασμένα χέρια
τους και με βουβά νοήματα καλούσαν τους περαστικούς να 'ρθουν
κοντά τους, να μοιραστούν μαζί τους, σαν τους παλιούς ξωμάχους,
τους καημούς και τα όνειρά τους.

Στα χαλασμένα σέτια είδα τους παλιούς ξωμάχους να παλεύουν
με τα άσαρκα χέρια τους να ξαναστήσουν τις πέτρες που κείτονταν
χαλακιές στην κατηφόρα...

Στον εγκαταλειμμένο λιώνα, ώσπου να λαλήσει ο πετεινός, χι-
λιάδες φαντάσματα λαχανιάζουν με τις αδύναμες ανάσες τους να
κρατήσουν ζωντανό το λιώνα, φυσώντας στις ξέπνοες φυλλωσιές
του...

Στην Μαρία

Δεν πρόφτασες να ξεπλύνεις την αλισάχνη
απ' το κορμί σου,
όταν σε κάλεσε ο Θεός να σχεδιάσεις
από την αρχή τον παράδεισο.
Βιαστικά γέμισες τα πανιά σου
με αέρα βατεριανό
και χάθηκες κατά τη Χιο,
εκεί που η θάλασσα σμίγει
με τον ουρανό.

Πες μου κάτι ευχάριστο κι ας είναι παραμύθι

Πες μου πως όταν αλυχτάνε τα σκυλιά,
δεν είναι
γιατί οι λύκοι πλησιάζουν το κοπάδι μας.
Πες μου πως όταν κλαίει το μωρό
είναι
γιατί έβρεξε την πάνα του.
Πες μου πως η γέριχη κληματαριά μας
έβγαλε και φέτος φύλλα.
Πες μου πως στους μπαχτσέδες
δεν ξεράθηκαν όλα τα πηγάδια.
Πες μου πως οι μαντζουράνες και τα βασιλικά
ευωδιάζουν ακόμα δίπλα στη χαβούζα.
Πες μου πως το καράβι μπαίνοντας στο λιμάνι
θα σφυρίζει όπως πάντα,
νά'ρθω να σ' ανταμώσω.

Οι κεκαρμένοι

Ήταν εκεί στην πρώτη σειρά
των τεθλιμμένων
ο Βρούτος και ο Ιούδας
κι όσοι, κάποτε, παρωθούσαν
τον μανιασμένο όχλο
να του ρίχνει τις πέτρες του αναθέματος.

Ήταν εκεί στην «έξοδό» του
όσοι είχαν λογχίσει την πλευρά του.

Κι αυτοί που του φόρεσαν
το ακάνθινο στεφάνι.

Ήταν εκεί με τα δοχεία των δακρύων,
τώρα,
υπερπλήρη.

Και τις ληχύθους με τα πανάκριβα αρώματα,
επιδεικτικά κρατώντας τες,
να τις εναποθέσουν στο τάφο του.

Και στους επαίνους αφειδώλευτοι,
τώρα που εκείνος κείτονταν
άπνους,

αδιάφορος για τον Απάνω Κόσμο.

Ήταν εκεί εν χρω κεκαρμένοι,
βαρυπενθούντες, μπροστά στις κάμερες,
κρύβοντας επιμελώς, πίσω από τα μαύρα πέπλα,
τα σχέδιά τους για το μέλλον,
που ανοίγονταν τώρα πια,
ασκίαστα,
εμπρός τους.

Μια λειτουργιά

Θέλω να κάνω μια λειτουργιά στο Χριστό,
στα Περιβόλια,
την ώρα που ο ήλιος βασιλεύει
και οι σκιές των ξωχάρηδων έρχονται
μια μια να ξεκουραστούν στα στασίδια
του εξωκλησιού.

Θέλω να κάνω μια λειτουργιά,
χωρίς φαλμουδιές και θυμιάματα,
μονάχα με τις μυρουδιές της ρίγανης
και του θυμαριού.

Και να 'ναι κει αέρινες οι μορφές
των πρωτινών ξωχάρηδων,
με τα ροζιασμένα χέρια τους
και τα καπνισμένα πρόσωπα,
οι άντρες που έζησαν πελεκώντας την πέτρα,
φήνοντας τη λάσπη στα καμίνια,
που πότισαν με τις φούχτες τους
τα διψασμένα χωράφια,
που πάντρεψαν τα βουνά και τα λιόδεντρα
με τα πέτρινα στεφάνια.

Και οι γυναίκες που έζησαν
κοκολογώντας τις ελιές,
μέσα στην αξύστρα και την πέτρα
κι εκείνες που χτίχιασαν στα δεκάξι τους
κεντώντας φύλλο-φύλλο την πίκρα
στα καπνοχώραφα.

Να πιάσουν το ψαλτήρι,
οι άντρες από τη μια
κι από την άλλη οι γυναίκες,
να ιστορήσουν τους καημούς τους,
βουβά,
μόνο με τα βουλιαγμένα μάτια τους
και τις χαρακιές στα πρόσωπά τους·

πόσα λαχτάρησαν στη ζωή τους
και δεν τα άγγιξαν,
πόσο πόνεσαν
και ποτέ δεν το 'μαθε κανείς.

Να πιάσω κι εγώ τον αμανέ
που άκουσα ένα βράδυ
στου Σαμαρά τον καφεéné,
εκείνον, χωρίς λόγια,
μονάχα ωχ κι αμάν,
για τις αγάπες που χάθηκαν,
για ξεριζωμούς και βάσανα,
για τον φεύτικο ντουινιά
και την όμορφη ζωή, που λίγοι χαίρονται.

Θέλω να κάνω μια λειτουργιά
στο Χριστό, στα Περιβόλια,
την ώρα που ο ήλιος βασιλεύει
και οι σκιές των βασανισμένων
ανεβαίνουν να πάρουν μια μια
τη θέση τους δίπλα
στα εικονίσματα των Αγίων.

Ανέστιος και πένης

Περίμενα να σε δω στη μεγάλη σύναξη,
εκεί όπου κυμάτιζαν οι λόγοι των επισήμων.

Θα σε αναγνώριζα,
καθώς θα διέσχιζες το χρόνο.

Μάταια έφαχνα στις κερκίδες,
όπου άγνωστα πρόσωπα με προπηλάκισαν.

Έκρυφα το τρύπιο μου πουκάμισο
κι αποχώρησα,
ανέστιος και πένης,
όπως, ακριβώς, ήρθα.

ΒΑΤΕΡΑ 2004

Σημαίνει τον όρθρο πάνω από το Λογαρά
 ο ήλιος
 και τα βουνά κατηφορίζουν από τον Όλυμπο
 τυλιγμένα στη γαλάζια φνίκα τους.
 Ο Άγιος Φωκάς, ο Προφήτης Ηλίας,
 ο Άγιος Ιωάννης ο Καλυβίτης,
 η Αγία Αικατερίνη, ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος,
 δέονται υπέρ της γαλήνης.
 Δοξολογεί το Λειμωνάριον τον Ανατέλλοντα
 με κοασμούς και σφυρίγματα,
 και ο πηλός που αιώνες φήνεται στα καμίνια,
 ο πευκώνας που αιώνες αντιστέκεται
 στην ορμή των νοτιάδων,
 ο λιώνας που καρπίζει πάνω από τα οστά του Βρισέα,
 το πηγάδι που ξεδίψασε τα άλογα του Αχιλλέα.
 Σταυροκοπιούνται οι αρχαίοι βιγλάτορες
 πάνω στους λόφους,
 με τα μάτια τους κόκκινα από την αγρύπνια.

 Τεντώνει το τόξο του ο ήλιος πάνω από τα Βατερά.

Κι εγώ μόνος στην παρθένα ακρογιαλιά
 παραδίνω τα ζάλα μου στο αρμυρό νερό,
 αθώς σαν τους πρωτόπλαστους
 φάχνοντας ακόμα το δέντρο της Γνώσης.

ΑΥΡΙΟ

Τα περιστέρια αθώωσαν τη συννεφιά
και τα χελιδόνια ψαλίδισαν ένα παράθυρο
στον ουρανό.

Αύριο θ' ανθίσει η μέρα σαν μυγδαλιά.
Αύριο το πρωινό θ' αχνίζει σαν ζεστό ψωμί.
Αύριο στο προσκεφάλι σου θα έρθουν
να κελαηδήσουν και πάλι τα πουλιά.

Στον ίσκιο ενός πλάτανου

Είναι στιγμές που θέλω να ξεκουραστώ
στον ίσκιο ενός θεού,
που θα ήτανε, λέει, σαν θεόρατος πλάτανος,
με χιλιάδες καλλίφωνα πουλιά
στις φυλλωσιές του.

Είναι στιγμές που θέλω να γείρω στο γόνατο
ενός θεού, γέρο-παππού
και έτσι ν' αποκοιμηθώ, καθώς θα μου χαϊδεύει
τα μαλλιά.

Είναι στιγμές που δεν αντέχω τόσα ερωτηματικά
που έσπειρες, θεέ μου, στην καρδιά μου.

Όνειρο βατερριανό

Μάζεψα τα ομορφότερα βότσαλα από τα Βατερά,
να τα βάλεις στο προσκεφάλι σου
να σου μυρίζουν θάλασσα.

Και μια φέτα πανσέληνο σου φύλαξα
κι ένα καρπούζι δειλινό.
Κι έκλεψα απ' την Αυγή ένα σταυρουδάκι Αυγερινό
να το κρεμάσεις στο λαιμό.

Κι όταν σημάνουν «μέσαι νύκτες»,
έλα μόνο με το σταυρουδάκι στο λαιμό,
σαν ευωδιά από γιασεμί
και μοσχοβόλησε τα όνειρά μου.
Σαν το καράβι που περνά ολόφωτο μέσα στη νύχτα
πάρε με κι αρμένισέ με, μέσα στην αγκαλιά σου.

Ο Σεπτέμβρης των Βατερών (πεζό)

Ανεβασιά! Το πρωινό πούσι κάθισε στο Λογαρά και δε λέει να ξεκολλήσει.

Σαν αναλαμπή σ' αβεστωμένο τοίχο ο ήλιος.

«Σεπτέμβρης από κιμωλία», που λέει και ο ποιητής.

Η παραλία τεράστιο ηλιοτρόπιο που ρουφάει με όλους τους κόκκους της τη γλύκα της φθινοπωρινής λιακάδας.

Κι εσύ ανάσκελα στα καστανόξανθα κύματα της αμμουδιάς με όλους τους πάρους του κορμιού σου ανοιχτούς να αρμενίζεις.

Απέραντη γαλήνη! Η σιωπή σαν φτερούγα σκέπασε τους ήχους. Μόνο τα βότσαλα χαϊδολογούνται στην ακρογιαλιά.

Παραδίνεσαι χωρίς σκέψη, χωρίς καμιά φιλοδοξία. Μόνο μια αίσθηση ζωής ανάμεσα σε ουρανό και θάλασσα.

-Ραχί και παπαλίνα στο τραπέζι της μοναχικής παρέας. Και μια τουρίστρια που ψάχνει για παρέα.

-Παλάμη της Ανατολής. Κλωνί βασιλικού στον κόρφο μου!

Στο δέλτα του Κωκυτού

Όσο κι αν χτυπάει η σιωπή την πόρτα μας,
δεν θα την ανοίξουμε.

Δεν θα παραδοθούμε στη νάρκη του βρύου.

Θα μείνουμε όρθιοι

πάνω στο χάσμα του χρόνου,
να μασουλάμε τα φύλλα της πικροδάφνης
και να μαντεύουμε τα μελλούμενα.

Θα συνεχίσουμε να διεκδικούμε
το μερίδιό μας στο πράσινο και το γαλάζιο
κι όσο οι μέρες μας θα σκοτεινιάζουν,
εμείς θ' ανοίγουμε ακόμα ένα παράθυρο,
από τη μεριά της θάλασσας.

Θα μείνουμε πιστοί στη φιλία του κότσυφα
που έρχεται κάθε αυγή στο προσκεφάλι μας.

Και με ό,τι απόμεινε, από τα όνειρά μας,
θα εξημερώνουμε τις νύχτες μας.

ZYLIET

Σε είδα να περνάς ολόφωτη,
καθώς περιδιάβαζα ξέμπαρκος στο μουράγιο,
τις νύχτες που αργούσαν να ξημερώσουν.

Σε ξανάδα στο λιμάνι την ώρα που άραζες.

Κι ενώ εσύ ξεφόρτωνες
απ' τ' αμπάρια σου τα παλιά χειρόγραφα,
εγώ μέτραγα πάνω στο σκαρί σου
τα σημάδια από τα μακρινά ταξίδια σου.

Όταν σε είδα, πια, να ανοίγεις στο πέλαγος,
ζήλεψα τον καπετάνιο που σε κρατούσε αγκαλιά του.

-«ZYLIET» λένε το καράβι που με κάνει
να ονειρεύομαι
τα ταξίδια που δεν έκανα.

Με τη φοράδα του Μεγαλέξανδρου

Στο δρόμο όπου τον περιέφεραν,
επί όνου καθήμενον,
ξαναπέρασε,
ντυμένος την πορφύρα,
πάνω στη φοράδα του Μεγαλέξανδρου,
σηκώνοντας, πάνω από τις κορφές των κυπαρισσιών,
τα κόκκινα λάβαρα του ήλιου,
μέχρι που κυρίευσαν το μεγάλο λιώνα.

Και βγήκαν οι βρακοφόρες γερόντισσες
στα κατώφλια των σπιτιών
κρατώντας αντήλια τα χέρια
να ευχηθούν την καλή στράτα
σ' αυτόν που δικαίωσε τις ρυτίδες τους.

Μονάχα όσοι αγόραζαν
φτηνά το λιοδάκρυο
κι έκλεβαν στο ζύγι
κρύφτηκαν στο κουμάσι του χοίρου,
ώσπου χάθηκε η βουή πίσω από τα βουνά.

Ώρα Σπερνού

Σε περιμένω το Φθινόπωρο,
με τα ρόδια και τα κυδώνια
να ευωδιάζουν στο κατεβατό.
Να σου δείξω από την Παλιά Βίγλα
το μπουρίνι της νοτιάς,
καθώς καλπάζει στο πέλαγος
κοπάδι αγριεμένα αλόγατα.

Ν' ακούσεις τα σαντούρια της βροχής
που παίζουν ολονυχτίς,
στους τσίγκους της αυλής.
Ν' ανεβούμε ώρα σπερνού στη Μεγάλη Βαλανίδα,
όταν γυρνάνε οι ζευγάδες από το χωράφι
με τα « βόχα» και τα «ντέε».

Να σε κρατώ από το χέρι,
την ώρα που η βασανισμένη μάνα
ανάβει το καντήλι
και κρεμιέται για μια στιγμή
από τα θλιμμένα μάτια της Παναγιάς.

Όταν ο πατέρας μπαίνει ν' αλλάξει
τα ρούχα της δουλειάς
γεμίζοντας το σπίτι με την μυρουδιά του θυμαριού.

Την ώρα που ο καφετζής ανάβει το λουξ
και βάζει στην χόβολη το μπρίκι του καφέ.

Σε περιμένω το Φθινόπωρο να 'ρθεις.

Βατερά

Να την κοιτάς με σεβασμό κι αγάπη,
σαν τον πρωτόπλαστο,
την πρώτη μέρα της δημιουργίας,

καθώς ξυπνά ,ανέγγιχτη παρθένα Αφροδίτη,
πάνω στα λευκά σεντόνια της.

Όταν ποζάρει ολόγυμνη,
με μοναδικό στολίδι της ένα καΐκι
βαμμένο ρουμπινί.

Όταν βολτάρει από τον Λογαρά ως τον Άγιο Φωκά,
α λα μπρατσέτο με τον Λεβάντε
και με τον Γαρμπή,
με τον Σορόκο και με τον Πουνέντε.
Θάλασσα « ιχθυόεσσα» του Ομήρου,
αγκαλιά με μια αμμουδιά ηλιοκαμένη!

Βατερά, πρωινό γαλάζιο όνειρο!

Αύγουστος 2019.

Από πηλό και φωτιά

Κρατώντας με από την φτέρνα,
σαν την μάγισσα Θέτιδα,
η μάνα μου με έφηνε σε σιγανή φωτιά.
Ύστερα, ως καλώς οπτημένο πηλό,
με παρέδωσε στα χέρια του Ησιόδου,
να μου μάθει να σκάβω και να φυτεύω.
Στην ηλικία των τεσσάρων εποχών,
πήρα το πρώτο βαπόρι και βγήκα στο λιμάνι,
κι από κει πεζοπορώντας
έφτασα στο μαντείο των Δελφών.
Κα να 'μαι, μασώντας πικροδάφνες
και φτύνοντας φαρμάκι, να παιδεύομαι, χρόνια,
να ξεδιαλύνω τον χρησμό «θα πας, θα γυρίσεις,
δεν θα καταλήξεις»,
ώσπου να καταλάβω ότι ο δρόμος που έκανα
και η σκόνη που μάζεψα περπατώντας,
αυτό είναι και ό,τι μου αναλογούσε στη ζωή
κι αυτή ήταν η ανταμοιβή μου!

Ηρώδειο

Μπλε ήχοι, πράσινοι ήχοι, ροζ ήχοι
 φωτίζουν την οδύνη των μαρμάρων
 και το παγωμένο μειδίαμα των Κούρων.
 Οι ιέρειες των Πέντε Αισθήσεων κρούουν
 τα θεόρατα κύμβαλα
 και οι πιστοί όλων των φυλών
 ενώνουν τα χέρια
 στην ιερουργία του κόσμου.
 Οι Βακχίδες «ευοί», «ευάν», «ευοί», «ευάν»...
 οι δαδούχοι «ωσσανά», «αλληλούια»,
 «αλληλούια»...
 «ο, ντιρλανταντά», «ντιρλανταντά»
 οι κορύβαντες,
 «λα ιλάχα», «λα ιλάχα»
 οι ιεροφάντες...
 Και οι φυλές των ανθρώπων
 EIPHNH HMIN, FRIEDEN, PEACE,
 MIR, BARISS,
 EIPHNH, EIPHNH!

Επί της πυράς

Είναι πολύ αργά να μετανοείς,
τώρα που βρίσκεσαι, πια, επί της πυράς,
όταν δεν υπάρχει καμιά ελπίδα
να πάρεις πίσω
τα «γιούχα» που φώναζες μαζί με τον μαινόμενο όχλο,
όταν αγόρευες στα λαϊκά δικαστήρια,
εσύ ο μοιχός, υπέρ της καταδίκης
αυτών που παρέβησαν την έκτη εντολή του Μωυσή.
Πώς να πάρεις πίσω τα ζήτω που φώναζες
στις λαοσυνάξεις των αγανακτισμένων,
όταν εκθείαζες ως θεία δίκη τη λαιμητόμο,
όταν έταζες με τόση υποκρισία
την βασιλεία των ουρανών
στους πιστούς της συναγωγής σου.
Είναι πολύ αργά, πια,
και για όσους έστειλες στην Τροία
να πεθάνουν από το χέρι του Έκτορα.

Βακτηρία από ξύλο κρανιάς

Ήλπιζα πως εάν έβρισκα μια βακτηρία,
θα επανακτούσα τη βεβαιότητα
που είχα χάσει τελευταία.

Όχι, δεν ήταν μόνον ο χρόνος που έκανε
ασταθή τα βήματά μου, ήταν και κάποιοι οιωνοί
και προφητείες των σοφιστών που επέσειαν
τον κίνδυνο να ατροφήσει, γενικώς,
το μυϊκό μας σύστημα,
εξαιτίας, λέει, της παρατεταμένης χρήσης
παραισθησιογόνων ουσιών.

Κι ο φόβος πως πρέπει να συνηθίσω να ζω,
χωρίς τις παραισθήσεις μου, με έκανε να αναζητήσω μια βακτηρία
από ξύλο κρανιάς,
από το δέντρο που κατασκεύαζαν οι Μακεδόνες
τις αρχαίες σάρισες.

Τα λόγια που δεν είπα

Τα λόγια που δεν είπα με βαραίνουν
ασήκωτα.

Τα λόγια που δεν είπα, γιατί ντράπηκα
τα πικρά μου χείλια.

Δεν ξεντύθηκα ποτέ την βαριά μου πανοπλία,
γιατί δεν ξέχασα το κρύο βλέμμα του φονιά,
το κλάμα του παιδιού πάνω στην πεσμένη πόρτα,
τα σκυλιά που αλυχτούσαν μέσα στη νύχτα.
Την αγάπη μου δεν τόλμησα ποτέ να την φωνάξω,
γιατί φοβήθηκα μην δούνε τη λαβωματιά
που δεν έχει, ακόμα, κλείσει,
η λαβωματιά που, ακόμα, αιμορραγεί.

Μια εκδρομή με τις γηραιές κυρίες

Τρέχει η σιωπή με εκατό χιλιόμετρα
και προσπερνά
το μοναχικό δέντρο που κουβεντιάζει,
στην ερημιά του κάμπου, με τον εαυτό του.

Κοιμάται, στο διπλανό κάθισμα, η σιωπή
με τα γυάλινα μάτια
κι ανάμεσα στις ρυτίδες της κρύβει
ηδονικές κραυγές και ξετσίπωτα χάχανα.
Η σιωπή με κλειστά τα μάτια βυζαίνει
σαν την σκύλα τα πεινασμένα κουτάβια της.

Η σιωπή αγουροξυπνημένη κοιτάζει το ασημένιο ρολόι της,
την στιγμή που μια σάυρα χώνεται στην σχισμή του βράχου.
Με λένε Ελεονώρα και είμαι συνταξιούχος εκπαιδευτικός, μου
συστήθηκε.

Κι εγώ, φευδέστατα, πως «χάρηκα πολύ» απάντησα!

Μικρές προδοσίες

Τις προσπερνάς, καθησυχάζεις τις τύψεις που σε κυνηγάν,
 τώρα που μέρεφταν μέσα σου τα αρπακτικά.
 μικρές, λες, κι ασήμαντες πως ήταν προδοσίες,
 πως παιχνίδια ήταν της νιότης,
 δεν ήταν, δα, κανένας φόνος,
 δεν χάθηκε καμιά ζωή.
 Έτσι λες

όμως κατά βάθος ξέρεις πως σκοτώνουν και οι μικρές προδοσίες,
 ξέρεις πόσο κόστισε σε σένα η δικιά της προδοσία,
 πόσο σε ολονύχτια αγρύπνια σε βασάνισε,
 να σε σιγοτρώνει σαν το ξύλο το σαράκι,
 πόσες χαμένες ώρες, χαμένες μέρες στα ανήλιαγα σοκάκια,
 τσαλαβουτώντας στα αφρισμένα βρωμόνερα ,
 που ξερνούσαν οι νεροχύτες των σπιτιών.
 Για την δικιά της προδοσία, λες
 πως ισοδυναμούσε με τον φόνο μιας ζωής,
 πως ρήμαξε την ώρα την μοναδική σου,
 τότε που άνοιγες τα στήθια σου να χωρέσεις ολάκερη την ομορφιά
 της Άνοιξης.

Για την προδοσία εκείνη, λες
 πως έκοψε στα δύο τη ζωή σου,
 στο πριν και το μετά απ' αυτήν.
 Για τις δικές σου προδοσίες, τα γιατί
 που εσύ, σαν μαχαίρια, φύτεψες κατάκαρδα,
 λες πως είσαι αθώος,
 πως στο κάτω κάτω, νέος πολύ ήσουνα,
 σχεδόν παιδί,
 για φόνο να σε καταδικάσουν!

Με τα φτερά του παγωνιού

Ντυνόσουν με τα φτερά του παγωνιού
περιμένοντας τη μέρα που θα σε έστεφαν βασίλισσα.

Ληλάτησαν το κορμί σου άξεστοι
κουρσάροι

κι ύστερα σε παράτησαν στον οίκο ευγηρίας
σαν τη «βάρκα μας την κουρελού»·

και συ ακόμα καμαρώνεις πως γλεντούσες
πρώτο τραπέζι πίστα με τον Πλάτωνα!

Καημένη Μπέλα, δεν έμαθες ποτέ να διαβάζεις
τις ιστορίες των βράχων στο ακρωτήριο της Αγίας Φωτεινής,
που στέκονται εκεί από την εποχή της Αιγίδας.

Ωχέτο απιών

Ώχέτο απιών ο πασιχαρής Αύγουστος, ο πολύκαρπος και
εύβοτρος Σεπτέμβριος, ο κυδωνιάτης Οκτώβριος
και ο σύνοφρος Νοέμβριος, ο ποτάμιος και ονοπνίχτης,
ο αφήλιος και ο εξουσιάζων τα νέφη ενθρονίζεται.

Καραδοκεί ο χιονοφόρος Δεκέμβριος.

Μάταια η γηραιά κυρία καλύπτει τα ρίγη της
με την χρυσίζουσα εσάρπα της,
μάταια επουλώνει τις ρηγματώσεις του προσώπου της
με βαφές, περίτεχνα περιδέραια και χρυσά ενώτια.
Ο αποτρόπαιος χειμών επιτίθεται επί δικαίων και αδίκων
και κατακυριεύει τους γεγηρακότες και τους πένητες.

Ο ανέστιος, ο χαμαικοίτης και λιμοκτονών,
καταδύεται εις τους απορριμματοφόρους κάδους
αναζητώντας το σιτηρέσιον της ημερήσιας ενοχής
των αρχόντων, των αδηφάγων ληστών
και των εντεταλμένων για την απονομή
της θείας και ανθρώπινης Δικαιοσύνης.
«Θυαί τοις ηττημένοις», ότι ουδέποτε δικαιωθήσονται!

Εξαργυρώνω

Από τότε που δήμευσαν το βιος μας,
εξαργυρώνω το χαμόγελό σου.

Ακούω τη συγκατάνευσή σου,
όταν αγναντεύω τη θάλασσα
και λέω τι όμορφος που είναι ο κόσμος.
Όταν μυρίζω τον πρωινό καφέ
και λέω τι όμορφη που είναι η ζωή.
Όταν κοιτάζω τα αγάλματα στο Μουσείο
και καμαρώνω που περπατήσαμε
μαζί σ' αυτόν τον τόπο.

Είναι φορές που η σιωπή σου
ευωδιάζει σαν κλωνί βασιλικός
και τότε ξαναβρίσκω το θάρρος
να πολεμώ γι' αυτά που αγαπήσαμε.
Σε βλέπω στο Σούνιο, ανάμεσα στις κολόνες,
να μαλώνεις τον άνεμο
που σε διεκδικεί από τη θάλασσα

και σ' ακούω που μου φωνάζεις:
«να πολεμάς, χωρίς να σκοτώνεις».

Συνταξιδιώτες στο ίδιο πλοίο

-«Πόθεν έρχεσαι»;

-«Εξ Αθηνών».

Κι ύστερα σιωπήσαμε.

Δεν είχαμε πια τίποτα να πούμε·

ο χρόνος είχε αφανίσει ό,τι, κάποτε, είχαμε ποθήσει.

Γύρισα στην αμμουδιά,

όπου φύτρωναν τα κρίνα του γιαιλού.

Εκείνη είχε τη φήμη της Ωραίας Ελένης

κι εγώ του «ολλά υποσχόμενου» νεαρού.

Είχε ακόμα την αλμύρα της θάλασσας στα χείλη.

Κρυφτήχαμε μέσα στη νύχτα, να μην σκανδαλίσουμε

τα «χρηστά ήθη» των γερόντων·

και φτάσαμε κωπηλατώντας γιαιλό γιαιλό,

ως την Ανατολή.

Και να' μαστε, μετά από τόσα χρόνια,

αγνώριστοι, συνταξιδιώτες στο ίδιο πλοίο!

Η κλίνη του Προκρούστη

Και η κλίνη του Προκρούστη μια συνήθεια είναι.
Στην αρχή, όταν σου κόβουν τα πόδια, λες δεν αντέχω,
χωρίς πόδια τι την θέλω τη ζωή.
Με τον καιρό συνηθίζεις και χωρίς τα πόδια σου.
Ευτυχώς έχω το κεφάλι μου, παρηγοριέσαι,
και ανακαλύπτεις
πως μπορείς να σέρνεσαι και με την κοιλιά!
Επιστρατεύεις και την αρχαία σοφία:
«Ουδέν κακόν αμιγές καλού», σκέφτεσαι,
θα κάνω οικονομία και στα παπούτσια,
δεν χρειάζεται να φοράω και μακριά παντελόνια!
Κι όταν ο Προκρούστης καγχάζοντας
ετοιμάζεται να σου κόψει, τώρα, το κεφάλι,
ευτυχώς, λες, που τελειώνουν, γρήγορα,
τα βάσανά μου!

Η οργή του Μενέλαου

Ελάτε στη θέση του Μενέλαου!

Τον φιλοξένησε με όλες τις τιμές στο παλάτι του,
όπως άρμοζε να κάνει ένας άρχοντας σε ένα αρχοντόπουλο,
κι εκείνο το... τσογλάνι- συγχωρέστε μου την έκφραση,
γιατί γίνομαι έξω φρενών, όταν σκέφτομαι την τόση αχαριστία-
ξεπλάνεψε την Παντάνασσα της καρδιάς του,

την Ελένη

και κούρσεψε την βασιλική του κλίνη!

Καλύτερα να έχανε τον θρόνο του
και να ζούσε φτωχός σε μια καλύβα,
με την αγάπη βασίλισσα στον θρόνο
της καρδιάς του,

παρά βασιλιάς περίγελως

στο πανελλήνιο των Αχαιών!

-Καταραμένη γιε του Πρίαμου,
εξαιτίας σου ποτέ δεν θα φιλιώσουν
οι Έλληνες με τους Ανατολίτες Τρώες!

Η προδοσία του Αυγούστου

Του είχε ορκιστεί αιώνια αγάπη.
Θα σε περιμένω, τον Αύγουστο, πρωί πρωί,
εκεί που αράζουν οι φαρόβαρκες, του έλεγε·

θα κάνουμε, όπως πάντα, τον πρωινό μας περίπατο στο μονοπάτι
των γλάρων,

θα μαζέψουμε για τον Χειμώνα, όπως πάντα,
την αλισάχνη από τα βράχια του Αγίου Φωκά
και με ένα άσπρο πανί θα διαδηλώνουμε
την πίστη μας στον Μαϊΐτρο, του έλεγε·
όμως τους πρόδωσαν οι ούριοι άνεμοι!

Δεμένα τα καράβια στα λιμάνια
κι απαγορευμένοι οι πλόες,
ωστόσο, λέει, εξιλεωθεί ο Ποσειδώνας
με την θυσία των επτά παρθένων του Αυγούστου.

Σπιούνοι και προβοκάτορες διαδίδουν
πως «έχει πουληθεί» στους Τρώες ο μάντης Κάλχας,

για να σπείρει την διχόνοια, ανάμεσα στους Αχαιούς!

Κι εγώ ξέμπαρκος στην δικιά μου Αυλίδα
περιμένω να 'δω τα δυο φεγγάρια
που ζευγαρώνουν τον Αύγουστο!

Με το κλειδοκύμβαλο της σιωπής

Προσωπιδοφόροι δικαστές έκριναν ένοχη
την πανδημία των ηλιόλουστων ημερών μας
και απαγόρευσαν την εναλλαγή των εποχών.

Για λόγους εθνικού συμφέροντος, λέει,
παρατείνεται η διάρκεια του χειμώνα,
απαγορεύεται η ανθοφορία της πασχαλιάς και του αβαγιανού,
οι επισκέψεις των μελισσών στο λιβάδι με τις παπαρούνες .
Αναβάλλεται επ' άοριστον η Γενική Συνέλευση των χελιδονιών
και οι δεήσεις των γλάρων για τον πολλαπλασιασμό των ιχθύων.

Θα συλλαμβάνονται επ' αυτοφώρω
οι συλλέκτες παλαιών πινάκων
και οι προπαγανδιστές της πανδαισίας
των οικογενειακών συνάξεων.

Θα διώκονται οι συνωμότες που απεργάζονται
την εξαφάνιση των Οίκων Ευγηρίας .

Όλοι υποχρεούνται να καταβάλουν το πρόστιμο
για τον «πρότερον ηλιόλουστον βίον» τους·
εξαιρούνται μόνον οι μνημένοι που χορεύουν
τον μυστικό χορό των Σούφηδων,
με το κλειδοκύμβαλο της σιωπής.

Απρίλης 2020.

«Μήνυμα χωρίς χρέωση»

Ο χορός στην ορχήστρα
κυνηγημένος από τις Ερινύες
θρηνεί την αναπότρεπτη μοίρα των ανθρώπων

και στις κερκίδες οι κομπάρσοι με τις προσωπίδες του τρόμου
προσεύχονται στους Δώδεκα Θεούς
προσδοκώντας την ενανθρώπιση των Ευμενίδων.

Όταν στα μεγάφωνα ακούγεται το «μήνυμα χωρίς χρέωση»:

Προσοχή! Πυρκαγιά στο παρακείμενο δάσος.

Παρακαλούμε, εκκενώστε το Θέατρο!

Αποβάλλοντας τις προσωπίδες και αλαλάζοντας,
με γυμνά τα πρόσωπα οι κομπάρσοι,

εγκαταλείπουν τις κερκίδες,

ενώ ο Χορός, γύρω από τον βωμό του Διονύσου,

συνεχίζει τον ατέρμονα κύκλο του θρήνου

και αναπέμπει ικεσίες προς τον Θεό,

να προστατεύσει την παράσταση

της αρχαίας τραγωδίας

από την οργή του Ηφαίστου!

Οι αγαπητικές

Η Υπερμάχω, η Ρήγαινα, η Αμέρσα, η Παλαιολογού, η Σκαρλάτω,
 η Καντακουζηνή, η Δέσποινα και η Πατρικία
 στην κολυμπήθρα του βυζαντινού μεγαλείου εμβαπτίστηκαν.
 Στο λιομάζωμα και στο θέρος, στα καπνοχώραφα,
 στα πανηγύρια και στους ρεφενέδες
 τους εστεμμένους με τα λαμπρά βυζαντινά ονόματα αντάμωσαν,
 τους Δούκες, τους Κομνηνούς, τους Παλαιολόγους,
 τους Αγγέλους, τους Λασκάρεις.
 Και άλλες που την αρχαία δόξα εξήλωσαν,
 η Πηνελόπη, η Δήμητρα,
 η Αντιόπη, η Ευτέρπη, η Περσεφόνη, η Ασπασία,
 η Ευανθία, η Ευμορφία,
 η Ελπινίκη, η Θάλεια, η Μερόπη, η Καλλιόπη,
 η Πολυξένη, η Άρτεμις,
 η Θέμις, η Αφροδίτη και η Βρισητίδα,
 από τον Ηρακλή, τον Οδυσσέα, τον Αχιλλέα, τον Θεμιστοκλή,
 τον Μιλτιάδη, τον Επαμεινώνδα, τον Πελοπίδα, τον Δημοσθένη,
 τον Αλέξανδρο και τον Περικλή αγαπήθηκαν...
 Και οι συνονόματοι των φτωχών αγίων, οι Γιάννηδες,
 οι Γιώργηδες, οι Θανάσηδες,
 οι Βασίληδες, οι Θωδωρήδες, τα Δημητρέλια και τα Αντωνέλια
 βρήκαν το ταίρι τους στις όμορφες Αμαθρυάδες, τις Μηλιές,
 τις Βάγιες, τις Λεμονιές, τις Μυρσίνες, τις Δάφνες, τις Γαρυφαλλiές,
 τις Γιασεμούλες και τις Τριανταφυλλιές...

Οι αείμνηστοι εχθροί μας

Εμείς δεν ευχηθήκαμε τον θάνατο κανενός.
Μπορεί να μισήσαμε τους εχθρούς μας,
αλλά μέχρι κει.

Εμείς διεξάγαμε τις μάχες μας επί χάρτου,
χάρτινα ήταν και τα όπλα μας.

Εμείς, όταν ένας εχθρός μας πέθαινε,
νιώθαμε σαν να χάναμε έναν συγγενή!
Τόσο πολύ μας έλειπε η κραυγή του,
που μας καλούσε να αναμετρηθούμε.

Χωρίς τους εχθρούς μας, τι θα είμαστε;
Βυζαντινοί καλόγεροι θα είμαστε,
αντιγραφείς χειρογράφων,
κλεισμένοι στο ανήλιαγο κελί μας.

Χάρις στους αείμνηστους εχθρούς μας
μάθαμε να πολεμάμε, ίσοι προς ίσους,
από την ίδια ανοχύρωτη θέση και με τα ίδια χάρτινα όπλα.

Κι αυτός που νικούσε δεν έστηνε κανένα τρόπαιο,
ένα στεφάνι από αγριελιά μονάχα κέρδιζε!

Οι μικρές ευτυχίες

Πόσο μεγάλωσαν, στις μέρες μας,
οι μικρές ευτυχίες που, μέχρι χθες,
τις προσπερνούσαμε αδιάφοροι!
Όταν κοιτάξεις από το παράθυρο
και βλέπεις τα δέντρα να διαδηλώνουν
για το δικαίωμά τους στο πράσινο χρώμα
και να απαιτούν, από το σύννεφο,
να βρέξει «επί δικαίων και αδικών»,
παρά τα γραφειοκρατικά εμπόδια των ουρανών,

όταν το μελτεμάκι προσχωρεί
στην συμμαχία του κότσυφα
που αγωνίζεται, από τα χαράματα,
να ανακόψει την προέλαση των τροχοφόρων,
όταν η θάλασσα επιμένει να βαφτίζεται
στο ορθόδοξο δόγμα του μπλε!

Όταν ξαναδιαβάζεις τα «Δύσκολα Χρόνια»
του Κάρολου Ντίκενς και διαπιστώνεις
ότι, τελικά, τον προτιμάς
από τον συνονόματό του, τον Κάρολο Μαρξ,
γιατί πολεμά την «εμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο» με την
«επανάσταση της ομορφιάς του ανθρώπου από τον άνθρωπο»!

Στην νήσο της Αγίας Ελένης

Τι γρήγορα οι νίκες μας ξεχάστηκαν!
 Όμως οι ήττες μάς ακολουθούν,
 σε όλη μας τη ζωή.
 Ποτέ δεν πιστέψαμε πως οι νίκες μας
 ήταν τόσο μεγάλες,
 πάντα ξέραμε ότι ο πολύς ο δρόμος
 δεν έχει διανυθεί,
 γι' αυτό και σκυφτοί περνούσαμε
 κάτω από τις αφίδες του θριάμβου·

πάντα ξεπρόβαλαν μπροστά μας οι ήττες
 που είχαμε υποστεί,
 η γελοία και θλιβερή εικόνα μας, όταν πεσμένοι
 στο χώμα από ένα χτύπημα του αντίπαλου
 -πάνω ή κάτω από την ζώνη δεν έχει σημασία-
 εκλιπαρούσαμε για τη μεγαλοφυχία του!
 Αλλά δεν ήταν μόνο οι παλιές μας ήττες
 που θόλωναν την λάμψη από τις νίκες μας·

ήταν και ο φόβος γι' αυτές που караδοκούσαν
 κρυμμένες στην πίσω μεριά του λόφου,
 οι μέρες που μας περίμεναν στην νήσο Έλβα
 και στην Αγία Ελένη!

Προσευχή στους Αγίους των Βατερών

Παντεπόπη Προφήτη Ηλία, Ψαρογένη Άγιο Φωκά, του αρχαίου
 Λειμώνος αρχόντισσα Αγία Αικατερίνη, προστάτη των
 ταλαίπωρων Καμιναραίων Άγιο Ιωάννη Καλυβίτη,
 οι ταγμένοι στη Δύση του ήλιου,
 οι άγρυπνοι βιγλάτορες και οι καμπανοκρούστες των ανέμων,

τρέψατε εις φυγήν τους ασεβούντας στα οστά του Βρισέα,
 όπου αιώνες λευκάζονται στο χειμέριο κύμα.

Και σωφροσύνην διδάξατε,
 στους αντιμαχομένους την εξουσίαν
 του πεύκου και του σκίνου.

Φώτισιν νοός δότε στους περιγελώντας την υπομονήν της
 αλισάχνης

και τις ρυτίδες των προαιώνιων βράχων.

Άγιο Ευστάθιο Λαγκαδινέ, Άγιο Ιωάννη Πλατανίτη και Άγιο
 Γεώργιο των Συγχωρεμένων,
 τροπαιοφόροι του Ανατέλλοντος Ηλίου και νυκτερινοί κираτζίδες
 της σελήνης,

κραταιώσατε το ιππικό των Κομνηνών και των Παλαιολόγων,
 να μην περάσουν οι πυρομανείς την πύλη της Κορώνης.

Και ευλογείτε την πάντα καιομένην
 και πάλιν χλοεράν, σαν την «Άκαυτην Βάτο».

Τα βιβλία που έγραψα για σένα

Στο περιβόλι, ανάμεσα στους κατιφέδες
σε αναζήτησα,
εκεί που όταν ήσουν άνθος της ροδιάς,
φιλιόσουν με τις πεταλούδες.
Δεν ξέρω αν σε τρόμαξαν οι ρυτίδες μου
κι έμεινες κρυμμένη στη φωλιά του σκίνου.
Εγώ ήρθα αποφασισμένος να σου ζητήσω
μόνο μια σταλαγματιά από το γέλιο σου,
να γλυκάνω τα πικρά μου χείλια.
Μια λέξη μόνο από όσα μου φιθύριζες στο αυτί,
όταν με έπαιρνε ο ύπνος στον ίσκιο της ροδιάς.
Εγώ ήρθα, για να σου διαβάσω τα βιβλία
που έγραψα για σένα.

Βατερρά 30 Ιουλίου 2019

Τι ατυχία!

Τι ατυχία κι αυτή με τις γυναίκες που αγάπησα!
 Την Περσεφόνη την άρπαξε
 ο Πλούτωνας, καθώς είμαστε ξαπλωμένοι στο λιβάδι
 με τις παπαρούνες.
 Την Αφρούλα την πάντρεψε με το ζόρι η μάνα της
 με τον κούτσαβλο, τον Ήφαιστο.
 Η πριγκιπέσα η Αριάδνη με παράτησε για
 το βασιλόπουλο, τον Θησέα.
 Με την Ωραία Ελένη ζήσαμε μαζί μόνο δυο
 παθιασμένες νύχτες
 κι ύστερα, σαν να μη συνέβη τίποτα,
 ξαναγύρισε στον Μενέλαο.
 Με την Λαΐδα, από την Κόρινθο, χωρίσαμε
 γρήγορα,
 όταν έμαθα πως «εκδιδόταν επί χρήμασιν».
 Και τώρα ναυαγός, στο έρημο νησί,
 με τους γλάρους στέλνω ραβασάκια
 στη γειτονοπούλα μου, τη Σαμφώ
 που, από παιδί, αγαπούσα.

Το δέντρο (πεζό)

Σαν το δέντρο που ξέμεινε στη μέση του κάμπου,
θυμάται και μονολογεί

για τη φωτιά που αφάνισε το δάσος,
τ' αδέρφια του που έχασε,
τους φίλους και την αγαπητικιά του.

Και πιάνει έναν μακρόσυρτο αμανέ,
μήπως και τον ακούσουν τα πουλιά
κι έρθουνε στην δροσιά του,
στα φυλλοκάρδια του να χτίσουν τη φωλιά τους.

Πουλιά από τα ψηλά βουνά τ' ακούνε
και στέλνουν τον καπετάν σταυραϊτό
να τον παρηγορήσει.

-Αγάντα, σιδερόκορμε, που πάλεψες με την φωτιά,
μην φοβηθείς την μοναξιά,
μην σταματάς να πολεμάς,
με όλη την πρασινάδα σου, την ερημιά του κάμπου.

Κι όταν κυνηγημένα τα πουλιά
λουφάζουν στα κλαδιά σου,
πέστα τραγούδι κλέφτικο να πάρουνε κουράγιο,
να μην φοβηθούν τον κυνηγό
που «ντουφεκά» την ομορφιά τους!

Τώρα, πια...

Το χαμόγελό σου που χάθηκε,
πίσω από την χρυσή προσωπίδα του Αγαμέμνονα,
η πιο βαθιά πληγή της μοναξιάς μου.

Τώρα, πια, θα ρωτώ τις παλιές φωτογραφίες μας,
για να μου πουν πόσο μ' αγάπησες.

Τώρα θα ανασαίνω το άρωμά σου,
όταν ανθίζουν οι λεμονιές στον κήπο μας.

Τώρα, όταν φοβάμαι, θα θυμάμαι
που μού 'λεγες πως αύριο θα είναι μια άλλη μέρα.

Τώρα, πια, θα σου λέω πόσο σ' αγάπησα μόνο
μέσα στα όνειρά μου.

Υπέρηχοι

Αφουγκράζομαι τους παλμούς των εμβρύων.
Οι υπέρηχοι μου λένε για τέρατα και σημεία
αλλά εγώ επιμένω πως πρέπει να εξασφαλίσουμε
τη διαδοχή των εποχών,
πως πρέπει να επιβιώσουμε για χάρη του Αυγούστου,
όταν θα τιτιβίζουν τα ηλιοκαμένα κοπελούδια
και θα ζευγαρώνουν κάτω από την πανσέληνο.
Εγώ επιμένω να αφήνω στη γούρνα της αυλής
λίγο νερό, για να πίνουν τα διψασμένα πουλιά,
γιατί χωρίς πουλιά ο κόσμος θα είναι βουβός.

Γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερη απανθρωπιά
από την σιωπή των εμβρύων!

Οι πόλεις

Είχε δίκιο ο Αλεξανδρινός ποιητής
«η πόλις θα σε ακολουθεί...»!

Οι πόλεις όπου υπηρετήσαμε τη θητεία της νιότης μας,
στο λιμάνι του Βορρά, όπου φυλάγαμε νυχτερινή σκοπιά

στον πευκώνα με τους λαθραίους έρωτες,
στην πόλη του κάμπου, όπου παραδοθήκαμε
στο λάγγεμα του νου και στην μυσταγωγία
των Αγράφων,

εκεί, όπου μας πολέμησαν οι ιεροεξεταστές
και τους πολεμήσαμε μέχρι τελικής πτώσης.

Από κάθε πόλη που περάσαμε, δεν μετανιώνουμε
για όσα διαπράξαμε κατά της καθεστηκυίας τάξης,
γιατί αμφισβητήσαμε την ηθική των γερόντων,
γιατί μείναμε αδιάφοροι μπροστά
στα μεγαλεία των Αρχόντων.

Στις πόλεις, όπου δώσαμε υποσχέσεις για το μέλλον
και πήραμε δώρα ανεκτίμητης αξίας,
εκεί, όπου ξοδέψαμε, ασυλλόγιστα και άτσαλα,
χρόνια της νιότης μας, ξαναγυρνάμε στα όνειρά μας,
να τελειώσουμε αυτά που ημιτελή αφήσαμε,
να μιλήσουμε για τις πλάνες και τις αλήθειες,
που μάθαμε στις ύστερες διαδρομές μας.

Όμως, αλίμονο! Στην αποβάθρα του τρένου
λίγοι, μονάχα, μας περιμένουν!

Στην Τίνα

«Αγαπώ τα ποτάμια, γιατί βγάζουν στη θάλασσα», έλεγες.

Κι εγώ έφαχνα να σε βρω στην όχθη του Σηκουάνα,

την ώρα π' άνοιγες το γράμμα μου

Που σου 'φερνε θαλασσινό αέρα.

«Ένα δοξάρι από λυγαριά», έλεγες, «πήρα μαζί μου, να μου

θυμίζει το τραγούδι των αηδονιών,

τα βράδια, στο μονοπάτι με τις ανθισμένες λυγαριές».

Κι από τότε, κάθε που ερχόταν η άνοιξη

κι οι λυγαριές ανθίζουν, σου 'γραφα

πως τ' αηδόνια, ακόμα, κελαηδούν.

«Το μόνο πρόβλημα είναι ο θάνατος»,

μου έγραψες,

κι εγώ, ποτέ μου, δεν φαντάστηκα

πως μιλούσες

για τον δικό σου θάνατο!

Και, από τότε, σαν έρχεται η άνοιξη

κι οι λυγαριές ανθίζουν, μου φαίνεται

πως κελαηδούν λυπητερά τ' αηδόνια!

Αποίμαντοι

Το παρόν απουσιάζει και το μέλλον αργεί
να ξημερώσει
μονάχα το παρελθόν πηλαλάει αμολητό,
στα χλοερά λειμωνάρια της Μνημοσύνης.
Η καμπάνα της Αγια- Σοφιάς σημαίνει, συνεχώς, μεσάνυχτα
και οι ηττημένοι αποίμαντοι θρηνολογούν.
Οι φωνασκούντες στην έρημο ιεροκήρυκες, μονάχοι
ευφραίνονται την ηχώ
των μακρόσυρτων ψαλμουδιών τους.
Και ο Μωυσής να ανεβοκατεβαίνει
στο όρος Σινά
κουβαλώντας, συνεχώς, καινούργιες πλάκες,
με εγχάραχτες τις Δέκα Εντολές.
Πόσο, ακόμη, να αντέξουμε τη δίψα,
εξόριστοι σ' αυτή την ξέρα;

Αρχαϊκά αγάλματα

Κρυμμένη η αγάπη μας,
πίσω από το αρχαϊκό μείδισμα.
Άλλα τα χείλια μας
και το γέλιο μας παγωμένο.

Αγκαλιαζόμαστε και φιλιόμαστε με τα μάτια.

Πέτρωσε και η κραυγή» ΑΕΡΑ»
στα γενναία στήθη μας,
ξεχασμένη,
από τότε που πολεμούσαμε στην Τροία
και στα βουνά της Αλβανίας.

Βαθιά, στο μάρμαρο,
κείται ξεψυχισμένο
το « Νενικήκαμεν»,
όταν, στην άλλη μας ζωή,
πολεμούσαμε στον Μαραθώνα.

Εκθέματα Μουσείου, τώρα,
Στεκόμαστε ασάλευτοι, σε στάση προσοχής,
προσευχόμενοι για τα μελλούμενα.

Δείλαιοι πόθοι.

Οι πόθοι μας που ξαγρόπνησαν
στο κατώφλι της απόφασης
ξανάρχονται στα όνειρά μας
και θαρραλέα, τώρα, διεκδικούν
τις τέσσερις εποχές του χρόνου·
όμως, αλίμονο!

Τα όνειρα στο φως της μέρας δεν αντέχουν·

μόνο, για λίγο, ένα χνούδι στα χέρια μας
απομένει
από το άγγιγμα μιας άλλης ζωής!

Τρύπες από σφαίρες

Από εκείνη τη γενιά όσοι επιβίωσαν,
έφεραν, για χρόνια, τα σημάδια από τις τρύπες,
που άφησαν πάνω τους οι σφαίρες.

Για χρόνια, τις νύχτες, όταν έκλειναν το φως,
τους τρώμαζαν τα κρύα μάτια του φονιά.

Για χρόνια, κρατούσαν κλειστό το παράθυρο
που έβλεπε στην διπλανή αυλή του εχθρού.

Όσπου γεννήθηκαν τα παιδιά στη γειτονιά
κι άρχισαν να παίζουν, μαζί, στην αλάνα.

Όταν βράδιαζε, κουρασμένα από το παιχνίδι, κάθονταν και
διηγούνταν παράξενες ιστορίες.

-Εμένα, ο πατέρας μου έχει δέκα τρύπες από σφαίρες,
στα στήθια του!

-Κι εμένα, έχει δώδεκα τρύπες από σφαίρες
και μία στην καρδιά, δεκατρείς!

-Κι εμένα, έχουν αμέτρητες τρύπες, στο κορμί τους, από σφαίρες
και ο πατέρας μου και η μάνα μου!

Επί χάρτου

Τα ταξίδια που σχεδίαζε επί χάρτου
αναβλήθηκαν, λέει,
λόγω της απαγόρευσης των πλόων.
Και άλλα ακυρώθηκαν,
λόγω ανειλημμένων υποχρεώσεων.
Το ραντεβού, στην γέφυρα του Σηκουάνα,
δεν πραγματοποιήθηκε,
λόγω των έκτακτων γεγονότων·

όμως, μέσα του, γνωρίζει πως φοβήθηκε
την οργή του Ποσειδώνα,
τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες,
και τα μάγια της Κίρκης.

Και το ραντεβού στον Σηκουάνα
έμεινε « επί χάρτου»,
γιατί το γέλιο της Ναυσικάς
είχε την ηλικία της Άνοιξης.

Οι πόλεις

Είχε δίκιο ο Αλεξανδρινός ποιητής
 «οι πόλεις θα μας ακολουθούν...»!

Οι πόλεις όπου υπηρετήσαμε την θητεία της νιότης μας,
 στο λιμάνι του Βορρά, όπου φυλάγαμε νυχτερινή σκοπιά
 στον πευκώνα με τους λαθραίους έρωτες,
 στην πόλη του κάμπου όπου παραδοθήκαμε
 στο λάγγεμα του νου και στην μυσταγωγία
 των Αγράφων,
 εκεί, όπου μας πολέμησαν οι ιεροεξεταστές
 και τους πολεμήσαμε μέχρι τελικής πτώσης.
 Από κάθε πόλη που περάσαμε δεν μετανιώνουμε
 για όσα διαπράξαμε κατά της καθεστηκυίας τάξης,
 γιατί αμφισβητήσαμε την ηθική των γερόντων,
 γιατί μείναμε αδιάφοροι μπροστά
 στα μεγαλεία των Αρχόντων.

Στις πόλεις, όπου δώσαμε υποσχέσεις για το μέλλον
 και πήραμε δώρα ανεκτίμητης αξίας,
 εκεί, όπου ξοδέψαμε, ασυλλόγιστα κι άτσαλα,
 τα χρόνια της νιότης μας, ξαναγυρνάμε στα όνειρά μας,
 να τελειώσουμε τα έργα που αφήσαμε ημιτελή,
 να μιλήσουμε για τις πλάνες και τις αλήθειες,
 που μάθαμε στις ύστερες διαδρομές μας.

Αλίμονο, όμως! Στην αποβάθρα του τρένου
 είναι λίγοι αυτοί που μας περιμένουν!

Όρνεα

Όρνεα με την βρώμικη ανάσα τους
τσουρουφλίζουν τις κορφές των δέντρων,
σύννεφα από θειάφι και στάχτη
κουρνιάζουν πάνω στα σπίτια μας,
ποτάμια από εξασθενές χρώμιο
αναβλύζουν μέσα από τα πηγάδια μας,
σκουλήκια κατατρώνε το τίμιο ξύλο
στο εικονοστάσι μας.
Αυτοί με τα μαύρα γυαλιά και τα ημίψηλα
καπέλα που εμφιάλωσαν το νερό
της Κασταλίας Κρήνης,
που αγοράζουν « επί πιστώσει »
και πουλάν « τοις μετρητοίς »,
αυτοί « επί τον ιματισμόν ημών έβαλον κλήρον »!

Πώς μπορέσαμε

Πώς μόρεςες να περπατήσεις
μέσα στην τόση κοσμοχαλασιά του κόσμου
και να φτάσεις ως τα όνειρά μου;
Πώς μόρεςες να διασχίσεις την σιωπή
μισού αιώνα
και να' ρθεις ως το προσκεφάλι μου,
με τα σγουρά σου τα μαλλιά
να μου μυρίζουν, ακόμα, χαμομήλι,
για να μου πεις ψιθυριστά
πως θα μπορούσαμε, από τότε,
εκείνο το πρωινό στο μουσείο της Ακρόπολης,
να ανακαλύψουμε, μαζί, τι έκρυβε
το αρχαϊκό χαμόγελο της κόρης και του κούρου!
Πώς μπορέσαμε να παρατήσουμε,
πάνω στον Ιερό Βράχο,
τη θέα ενός δικού μας κόσμου
και να χαθούμε μέσα στην οχλοβοή
που έκανε ένα γκρουπ από τουρίστες;

Σκουριά

Τα παράσημα στο παλιό μου αμπέχονο
τα τρώει η σκουριά.

Εδώ και χρόνια, έπαφα να εορτάζω
τις επετείους για την ήττα των εχθρών μας,
να σεμνύνομαι για τις ανδραγαθίες μου,
στην άλωση της Τροίας.

Τώρα πια δεν θυμάμαι ποιος είχε το δίκιο
και ποιος το άδικο.

Ίσως έπρεπε να πολεμήσω και τους δυο,
αφού έβλαψαν κι οι δυο την πατρίδα το ίδιο!

Όμως, δεν ξέρω,

όταν θα καλούνταν, ξανά, η κλάση μου,
εάν θα αντιστεκόμουν στην γοητεία των μεγαφώνων,
στα φανταχτερά χρώματα
των συνθημάτων,
εάν θα έμενα απαθής στα γενναία αισθήματα
των θουρίων.

Εάν ξανακαλούνταν η κλάση μου,
θα υπέκυπτα, ίσως, και πάλι, στο ίδιο θάμβος
από τα χρυσοποίκιλτα άμφια του Μεγάλου Ιεροφάντη.

Πάλι, ξιφήρης, θα ριχνόμουν στην μάχη,
κι ας θαλασσοπνιγόμευ, για χρόνια,
μεταξύ Σκύλλας και Χάρυβδης!

Στον βυθό του ουρανού

Στην άμμο του βυθού βούλιαξε
το καραβάνι των τύψεων.
Εκεί καταλήγουν όλα,
στον βυθό του ουρανού.

Το ναυαγισμένο καράβι με τον καπετάνιο,
ακόμα όρθιο πάνω στην γέφυρα
να κουμαντάρει το σαπιοκάραβο,
ο άστεγος που τον έπνιξε το θολό ποτάμι,
καθώς κοιμόταν κάτω από την γέφυρα,
ο αυτοκράτορας που κείτεται στην Κερκόπορτα
νικημένος από το χατζάρι του Αγαρηνού.

Εκεί και η Κυρά- Πούλια,
που πουλούσε αυγά στη Λαϊκή,
κι ο άντρας της ο Αυγερινός,
ο αγωγιάτης με την ψαρή φοράδα του.

Όλα τα αγέννητα μωρά
σαν ένας σωρός από γυαλιστερές αχιβάδες,
έξω από το θαλάμι του χταποδιού.
Κι ο γερο-ποιητής που πέθανε στο γηροκομείο,
παρέα με ένα μπουγαρίνι, μαραμένο,
στο μέρος της καρδιάς του.

Υποκριτική Τέχνη

Σε βαθμό τελειότητας
είχε αναγάγει την υποκριτική Τέχνη!
Το πάθος για το θέατρο
τον ενέπνεε, παιδιόθεν!
Και, πάντα, επί σκηνής, απολάμβανε,
θερμό κι ενθουσιώδες,
το χειροκρότημα των θεατών.

Μεγάλως, ετιμάτο
στον κόσμο του θεάτρου

και ως δάσκαλος της υποκριτικής.

Κανείς δεν ήξερε για το άλλο,
το ολέθριό του πάθος,
που απέκρυπτε, με την τέχνη
της απεχθούς υποκρισίας,
ωστόσο, αμφί πλήθουσαν αγοράν,
εβόησεν η σιωπή!

ΣΑΤΙΡΙΚΑ Στιχουργήματα

Στη μικρή μας παραλία

Στη μικρή μας παραλία
εμφανίστηκε η Λία,
με άορατο μπικίνι
που 'μοιάζε με κομποσκοίνι
και με τατουάζ στο μπούτι
που 'μοιάζε με tutti frutti.

Γέροι, νέοι και γριές
τη θαυμάζουνε τη Λία
που 'χει άντρα τον Ηλία.

Ο Ηλίας που πληρώνει και τη ντύνει
κι ο κουμπάρος που τη γδύνει.

Ποιος τη ντύνει, ποιος τη γδύνει
και την έχει αγκαλιά
στα μετάξια, στα χρυσά!

Βρε, τον τυχερό τον 'Λία
που 'χει αγκαλιά τη Λία
και δεν έχει υποφία
πως δεν παντρεύτηκε Αγία!

Βοσκός, στο γαλάζιο πέλαγος

Όταν ήμουνα μικρό παιδί,
 αγαπούσα, στο χωριό, μια Πελαγία,
 με μάτια ολόκληρη Εθνική Γιορτή
 και μαλλιά από θημωνιά κλεμμένα!
 Βόσκαγε και μια κατσίκα, κάτασπρη,
 τη Λέλα,
 φίλη γκαρδιακή με την δικιά μου,
 που την λέγαμε Μαρχέλλα.
 Συναντιόμαστε στην ποταμιά
 κι οι κατσίκες μας
 έτρωγαν χορτάρι κι έπιναν νερό
 και γελούσαν με τον τράγο
 που δεν έλεγε το ΡΟ.
 Κι εμείς, άλλο που δεν θέλαμε,
 «τον γιατρό» στην όχθη παίζαμε!
 «Κι εδώ πονάω κι εκεί πονώ,
 κάνε τώρα το γιατρό»!
 Πέρασαν τα χρόνια και
 δικηγόρος σπούδασα
 και στο χωριό σαν γύρισα,
 την Πελαγία αντάμωσα.
 Στα μάτια της η Εθνική Γιορτή
 κυμάτισε,
 με το «καλώς όρισες, γιατρέ», που μου 'πε,
 -Καλά, δεν έμαθαν στο χωριό
 πως δικηγόρος σπούδασα;

Η Πόπη του Οδυσσέα

Ήξερα μια Πηνελόπη που 'θελε να την φωνάζουν Πόπη,
είχε άντρα τον Δυσσέα που 'ταν ναυτικός στο Θιάκι
κι όπως τα λέει ο Όμηρος και οι αρχαίοι τρόποι,
αυτή στον αργαλειό υφαίνει σεντονάκι,
όταν ο βασιλιάς της ναυαγεί στις Καλυψώς τα μέρη
και δεμένος με τα μάγια δύο χρόνια υποφέρει.

Όμως η αλήθεια είναι άλλη και ο Όμηρος ήταν σε ζάλη.
Η Πόπη που 'χε άντρα τον Δυσσέα ήταν άτακτη κοπέλα
και μια γνήσια τεμπέλα,
ούτε ήξερε να υφαίνει, να ζυμώνει τα ψωμιά,
όλη μέρα στο σεργιάνι και το βράδυ αγκαλιά,
κάθε φορά κι ένα μνηστήρα
να παρηγορεί τη χήρα.

Ο ναυτικός σαν γύρισε, μετά από δέκα χρόνια,
μπαίνει στο σπίτι, τι να δει; Την Πόπη του λεχώνα!
-Μωρή, ποιανού είναι το παιδί; Άπιστη σε σκοτώνω!
-Εννιά χρόνια σου 'μεινα πιστή τον δέκατο τον χρόνο,
μου είπαν πως απόθανες κι αρρώστησα απ' τον πόνο!
Έλεγε πως ήτανε γιατρός κι ήθελε να με γειάνει!
Με 'ριξε στο κρεβάτι μας και μου 'ταξε στεφάνι!
Τι να έκανα η δόλια; Μου 'δωσε ένα σορόπι
κι έγινε η κοιλιά μου τόπι!

Οι Δέκα Εντολές (πεζό)

1. Δεν υπάρχουν για μένα άλλοι θεοί, παρά μόνο αυτός που δεν γνωρίζω.
2. Δεν προσκύνησα ούτε λάτρεψα είδωλα, στη ζωή μου.
(Και αν, για κάποιο διάστημα, πολιτικούς ηγέτες πίστεψα που θαύματα υποσχέθηκαν, εδώ και πολύν καιρό, έπαψα κερύ στην μνήμη τους να ανάβω).
3. Δεν ορκίζομαι, γενικά, διότι δεν είμαι σίγουρος ότι γνωρίζω απόλυτα την αλήθεια και ότι δεν θα παραβώ τον όρκο μου.
4. Έξι μέρες εργαζόμουν σαν σκλάβος και την έβδομη ημέρα ζούσα σαν απελεύθερος, δοξάζοντας τον θεό που δεν με έκανε άπληστο.
5. Τιμούσα τον πατέρα μου και την μητέρα μου, πάντα' δεν ξέρω μόνον εάν το κατάλαβαν.
6. Δεν θυμάμαι, πια, εάν μίχευσα στο παρελθόν. Για το παρόν, είμαι σίγουρος ότι ΟΥΐ.
7. Όταν ήμουνα παιδί έκλεβα κορόμηλα από την κορομηλιά του γείτονα, αλλά, για όνομα του θεού, δεν έκλεβα και το φωμί του φτωχού!
8. Φόνευα- όταν ήμουνα παιδί- με την σφεντόνα μου σκοπούλια. Αφότου, όμως, μεγάλωσα, εξιλεώθηκα προσχωρώντας στο «Κίνημα για την Προστασία των Συκοπουλιών».

9. Για τον εαυτό μου, ίσως, είπα ψέματα πολλά· ποτέ, όμως, για άλλο άνθρωπο δεν είπα ψέματα.

10. Δεν επιθύμησα ποτέ όσα ανήκουν στον «πλησίον» μου ή στον «μακρινόν» μου. Το μόνο που επιθύμησα ήταν η όμορφη θυγατέρα του γείτονά μου, γιατί δεν δέχτηκα ποτέ ότι οι άνθρωποι είναι «κτήματα» κανενός άλλου ανθρώπου.

Γι' αυτό έχω ήσυχη την συνείδησή μου!

Σε τιμή ευκαιρίας

Δεν ήταν ένας τυχόντας·

ήταν τέκνον ενδόξων προγόνων!
 Κουβικουλάριος ένας πρόγονός του,
 επί ενδόξου βυζαντινής αυτοκρατορίας,
 και με το αξίωμα του Κιζιάρ Αγά,
 αρχιευνούχου του χαρεμίου
 τιμήθηκε από τον σουλτάνο
 της ενδόξου Οθωμανικής αυτοκρατορίας
 ένας αδερφός τού προ- προπάππου του!

Ο ίδιος, απέκτησε, σε τιμή ευκαιρίας,
 το οφίκιο του Μεγάλου Σταβλάρχη
 του ενδοξοτάτου βασιλέως των Ελλήνων
 Κωνσταντίνου του 12ου!

Και, έκτοτε, στις εθνικές παρελάσεις,
 τα στήθη του κοσμούσε, ο Μεγαλόσταυρος
 του Τάγματος του Αγίου Γεωργίου,
 αγορασμένος, σε τιμή ευκαιρίας,
 από παλαιοπωλείο στο Μοναστηράκι!
 Στον κολοφώνα της δόξης του ανήλθε,
 με το που νυμφεύθηκε την Ελπινίκην,
 πρώτην Κυρίαν της Τιμής,
 σε τιμή ευκαιρίας κι αυτήν,
 χήραν του θανόντος, εντιμοτάτου Κίτσου Καρακίτσου,
 Μεγάλου Θησαυροφύλακα του Παλατίου!

Και, τέλος, θάνατον ένδοξον είχεν, εντός των βασιλικών στάβλων,
σε τιμή ευκαιρίας, καθότι επήλθεν,
πριν από την αποφράδα ημέρα, της εξώσεως
του ενδοξοτάτου στρατηλάτου των Ελλήνων,
Κωνσταντίνου του 12ου!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ: ο τόπος που γεννήθηκα.....	5
Ανιχνευτής μετάλλων	11
SIC PEREAT...	12
Επιμένεις.....	13
Το έιτζ.....	14
Δε σου μίλησα ποτέ.....	15
Τα ειδώλια	16
Ό,τι ζήσαμε.....	17
Συναντηθήκαμε ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ και ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ γωνία	18
Ακούω την ανάσα σου	19
Καλημέρα ζωή.....	20
Βρέχει.....	21
Στον εγκαταλειμμένο λιώνα (πεζό).....	22
Στην Μαρία.....	23
Πες μου κάτι ευχάριστο κι ας είναι παραμύθι	24
Οι κεκαρμένοι	25
Μια λειτουργιά.....	26
Ανέστιος και πένης	28
BATEPA 2004	29

ΑΥΡΙΟ.....	30
Στον ίσκιο ενός πλάτανου.....	31
Όνειρο βατεριανό.....	32
Ο Σεπτέμβρης των Βατερών (πεζό).....	33
Στο δέλτα του Κωκυτού.....	34
ZΥΛΙΕΤ	35
Με τη φοράδα του Μεγαλέξανδρου.....	36
Όρα Σπερνού	37
Βατερά	38
Από πηλό και φωτιά	39
Ηρώδειο	40
Επί της πυράς.....	41
Βακτηρία από ξύλο κρανιάς.....	42
Τα λόγια που δεν είπα	43
Μια εκδρομή με τις γηραιές κυρίες.....	44
Μικρές προδοσίες	45
Με τα φτερά του παγωνιού	46
Όχητο απιών.....	47
Εξαργυρώνω.....	48
Συνταξιδιώτες στο ίδιο πλοίο	49
Η κλίνη του Προκρούστη.....	50
Η οργή του Μενέλαου.....	51
Η προδοσία του Αυγούστου.....	52
Με το κλειδοκύμβαλο της σιωπής.....	53

«Μήνυμα χωρίς χρέωση».....	54
Οι αγαπητικές.....	55
Οι αείμνηστοι εχθροί μας.....	56
Οι μικρές ευτυχίες	57
Στην νήσο της Αγίας Ελένης	58
Προσευχή στους Αγίους των Βατερών	59
Τα βιβλία που έγραφα για σένα.....	60
Τι ατυχία!	61
Το δέντρο (πεζό)	62
Τώρα, πια... ..	63
Υπέρηχοι	64
Οι πόλεις	65
Στην Τίνα.....	66
Αποίμαντοι.....	67
Αρχαϊκά αγάλματα.....	68
Δείλαιοι πόθοι.	69
Τρύπες από σφαίρες	70
Επί χάρτου	71
Οι πόλεις	72
Όρνεα	73
Πώς μπορέσαμε	74
Σκουριά	75
Στον βυθό του ουρανού.....	76
Υποκριτική Τέχνη.....	77

ΣΑΤΙΡΙΚΑ Στιχουργήματα

Στη μικρή μας παραλία.....	79
Βοσκός, στο γαλάζιο πέλαγος.....	80
Η Πόπη του Οδυσσέα.....	81
Οι Δέκα Εντολές (πεζό).....	82
Σε τιμή ευκαιρίας	84

